

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupeného JUDr. Koljou Kubíčkem, advokátem se sídlem Urbánkova 3360, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo financí,** se sídlem Letenská 15, Praha 1, zastoupenému JUDr. Alanem Korbelem, advokátem se sídlem Nám. 14. října 3, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 1. 2010, č. j. 7 Ca 14/2007 - 61,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze. Tímto rozsudkem soud zamítl stěžovatelovu žalobu proti rozhodnutí Ministerstva financí („žalovaný“) ze dne 19. 12. 2006, č. j. 16/111757/2006/1464, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 10. 2006, č. j. MHMP 125169/2006/DOP-T/Ho. Citovaným rozhodnutím správní orgán I. stupně stěžovateli uložil pokutu za porušení cenových předpisů podle ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“), ve výši 53 000 Kč a dále stanovil paušální částku náhrady nákladů řízení ve výši 1000 Kč.

II. Obsah kasační stížnosti

[2] Stěžovatel proti tomuto rozsudku v kasační stížnosti uplatňuje důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s."), když namítá nesprávné posouzení právní otázky městským soudem, vady správního řízení a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku městského soudu.

[3] Stěžovatel tvrdí, že se vůbec nedopustil nezákonného jednání. Protizákonnosti se totiž měl dopustit tím, že dne 24. 3. 2006 jako řidič vozidla taxi účtoval za poskytnutí taxislužby na trase Staroměstské náměstí - hotel Moráň, částku 388,50 Kč, ačkoliv podle čl. 2 vyhlášky č. 24/2000 Sb. hl. m. Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby, ve znění pozdějších předpisů, byl oprávněn za tuto jízdu účtovat cenu v maximální výši 125 Kč. Stěžovatel však tvrdí, že při předmětné jízdě řádně obsluhoval tachometr a vydal doklad o zaplacení po příjezdu na místo určení.

[4] Stěžovatel spatřuje vady správního řízení v tom, že podle ustanovení § 6 odst. 3 vyhlášky č. 580/1990 Sb., kterou se provádí zákon o cenách, v případě nesouhlasu oprávněné osoby vypracuje kontrolní pracovník do 15 dnů ode dne doručení písemného vyjádření dodatek k protokolu. V daném případě bylo vyjádření k protokolu podáno dne 27. 3. 2006, nicméně reagováno na ně bylo teprve listinou (dodatek k protokolu) ze dne 11. 5. 2006. Nebyl proto dodržen řádný procesní postup a stěžovatel měl za těchto okolností za to, že správní orgán I. stupně s obsahem vyjádření souhlasí a v řízení pokračovat nebude. Stěžovatel tvrdí, že zmíněný dodatek k protokolu nemohl způsobovat žádné právní důsledky a je třeba na něj hledět jako na nicotný. V důsledku toho jsou nezákonná i z něho vzešlá správní rozhodnutí.

[5] K údajnému překročení maximální ceny stěžovatel uvádí, že účtoval pouze to, co se objevilo na taxametru. Poukazuje na ustanovení § 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb., která provádí § 5 odst. 2 zákona o cenách a umožňuje navýšit maximální cenu o ekonomicky oprávněné náklady. Stěžovatel se domnívá, že jedním z podstatných kritérií „odlišných určených podmínek" jsou náklady na pořízení vozidla, údržbu a náhradní díly, což podstatně ovlivňuje jakost poskytované služby. Právě stěžovatel prý poskytuje službu především turistům a má proto větší náklady. Stanovené maximální ceny totiž nekryjí ekonomicky oprávněné náklady a přiměřený zisk. Správní orgány se údajně nevyjádřily k jeho námitkám, které v tomto směru vznesl, a zatížily tak svoje rozhodnutí vadou, kterou nemohl zhojit ani městský soud. Nedostatečně byla odůvodněna rovněž výše uložené pokuty.

[6] Stěžovatel konečně namítá, že žádal městský soud o moderaci pokuty, nicméně soud nevyhověl a toto svoje rozhodnutí neodůvodnil. Přitom prý již skutečnost, že o žalobě bylo rozhodováno až čtyři roky po deliktním jednání, měla sehrát v úvahách soudu roli, „*tím spíše, když správní žaloba podaná proti rozhodnutí Ministerstva financí má odkladný účinek*". Uplynutí času totiž snižuje nebezpečnost spáchaného jednání a snižuje rovněž účelnost uložené sankce.

[7] Ze všech popsaných důvodů navrhuje stěžovatel napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[8] Žalované Ministerstvo financí ve svém vyjádření toliko uvedlo, že kasační stížnost pouze opakuje námitky předestřené již ve správním řízení a v žalobě a tyto již byly vyvráceny.

[9] Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou.

IV. Relevantní skutkové okolnosti

[10] Ze správního a soudního spisu plynou následující relevantní skutečnosti:

- Dne 24. 3. 2006 v 0.33 hod. byla provedena kontrola stěžovatele. Z protokolu plyne, že stěžovatel poskytl přepravu formou taxislužby ze Staroměstského náměstí k hotelu Moráň na Václavské ulici, celková ujetá vzdálenost činila 2,9 km a celková doba jízdy 8 min., z toho doba čekání 3 min. Celková cena tak měla činit maximálně 125 Kč; požadováno však bylo 388,50 Kč, a to dle taxametru. Stěžovatel tak překročil maximální výši jízdného o 263,50 Kč (viz protokol č. j. 5-125169/2006). Součástí protokolu je vyjádření stěžovatele, kterým s protokolem vyslovil nesouhlas.

- Dne 27. 3. 2006 se stěžovatel k citovanému protokolu písemně vyjádřil, a to tak, že pro zboží anebo službu stejného užití lze sjednat vyšší cenu o rozdíl v ekonomicky oprávněných nákladech. Právní úprava proto umožňuje překročit maximální cenu a stěžovatel s obsahem protokolu nesouhlasil.

- Správní orgán I. stupně na toto vyjádření zareagoval 1. dodatkem k protokolu dne 11. 5. 2006, č. j. MHMP125169/2006/DOP K./4298-T/Kč-nám, v němž je poukázáno na vyhlášku hl. m. Prahy č. 24/2000 Sb. hl. m. Prahy, která umožňuje účtovat jednorázovou sazbu 34 Kč, jízdné za 1 km 25 Kč a čekání za 1 minutu 5 Kč. Proto je závěr o porušení cenových předpisů stěžovatelem správný.

- Na tento dodatek zareagoval stěžovatel dne 29. 5. 2006 tak, že ve věci nebylo zatím rozhodnuto, nebylo ani zahájeno správní řízení a jakýkoliv závěr o porušení cenových předpisů je předčasný. Proto žádal o informaci, zda bylo již vůbec zahájeno správní řízení.

- Dne 7. 8. 2006 bylo stěžovateli oznámeno zahájení správního řízení (č. j. MHMP-125169/2006/DOP-T/Ho).

- Následovalo vydání výše citovaného rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 26. 10. 2006, kterým byla stěžovateli uložena pokuta za porušení cenových předpisů podle ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) zákona o cenách ve výši 53 000 Kč a dále byla stanovena paušální částka náhrady nákladů řízení ve výši 1000 Kč.

- Odvolání podané stěžovatelem proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně následně zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 12. 2006.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud poté, co zjistil, že jsou splněny všechny procesní podmínky pro věcné projednání a rozhodnutí kasační stížnosti, přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] Stěžovatel uplatnil tři kasační důvody: nezákonnost a nepřezkoumatelnost

napadeného rozsudku městského soudu a vady správního řízení. Jelikož v daném případě se všechny tyto důvody v jednotlivých námitkách obsahově prolínají, pojednává o nich soud z důvodu přehlednosti souhrnně.

[13] Stěžovatel popírá závěr správních orgánů a městského soudu, že se vůbec dopustil porušení cenových předpisů. V průběhu správního i žalobního řízení přitom nepolemizoval s učiněnými skutkovými závěry (požadovaná cena za poskytnutou přepravní službu, počet ujetých kilometrů a délka jízdy), nýbrž výhradně s tím, zda tyto ceny bylo možno považovat za protiprávní.

[14] K tomu je třeba nejprve konstatovat, že podle ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) zákona o cenách *„fyzická osoba se jako prodávající dopustí přestupku tím, že nabídne, sjedná nebo požaduje cenu ve výši, která není v souladu s cenou úředně stanovenou podle § 5 odst. 1“*. V daném případě stěžovatel staví svoji obranu na tom, že měla být zohledněna otázka ekonomicky oprávněných nákladů ve smyslu ustanovení § 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb. Oponuje tím, že podle ustanovení § 2 odst. 1 prováděcí vyhlášky č. 580/1990 Sb. se *„pro zboží stejného užití, které se od druhu zboží s maximální nebo pevnou úředně stanovenou cenou liší pouze některými určenými podmínkami, lze sjednat vyšší cenu nejvíce nebo je nutno sjednat nižší cenu nejméně o rozdíl v ekonomicky oprávněných nákladech odpovídající těmto odlišným určeným podmínkám a v přiměřeném zisku vztaženém k této změně podmínek*.“ Následující odstavec blíže vymezuje, že za ekonomicky oprávněné náklady se považují náklady pořízení odpovídajícího množství přímého materiálu, mzdové a ostatní osobní náklady, technologicky nezbytné ostatní přímé a nepřímé náklady a náklady oběhu; při posuzování ekonomicky oprávněných nákladů se vychází z dlouhodobě obvyklé úrovně těchto nákladů v obdobných ekonomických činnostech, s přihlédnutím k zvláštnostem daného zboží. Za přiměřený zisk se pak považuje zisk odpovídající obvyklému zisku dlouhodobě dosahovanému při srovnatelných ekonomických činnostech, který zajišťuje přiměřenou návratnost použitého kapitálu v přiměřeném časovém období.

[15] K tomu soud uvádí, že prakticky stejnou námitku uplatnil stěžovatel v řízení, vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 2 Afs 90/2009 (www.nssoud.cz), v němž se jednalo rovněž o přestupek spáchaný při výkonu taxislužby, byť jiné skutkové podstaty a odlišné právní kvalifikace (šlo o nabízené ceny, nikoliv ceny již požadované). Protože soud neshledal žádný rozumný důvod, pro který by se měl jakkoliv odchýlit od svého právního názoru, vysloveného v citovaném rozsudku, odkazuje na něj v plném rozsahu.

[16] Podobný problém je dále řešen v rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 1 Afs 60/2009 (tamtéž), kde je zejména uvedeno, že *„stěžovatelem nabízený výklad citovaného ustanovení § 2 prováděcí vyhlášky č. 580/1990 Sb. zcela pomíjí základní fakt, totiž že stěžovatelem nabízené služby – tedy provoz taxislužby – se v žádné z určených podmínek neodlišují od služeb jiných provozovatelů. On sám za tyto odlišné určené podmínky považuje mj. náklady na pořízení vozidla, údržbu a náhradní díly, přičemž z nich dovozuje vyšší kvalitu jím nabízených služeb. Je ovšem zcela nepředstavitelné, aby bylo možné provozovat taxislužbu bez vynaložení nákladů na pořízení vozidla, jeho údržbu a náhradní díly. Právě podaná úvaha je potvrzena též článkem 3 odst. 1 v rozhodné době účinné vyhlášky č. 24/2000 Sb. hl. m. Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby, podle něhož platí maximální ceny podle této vyhlášky pro jízdy na území hlavního města Prahy uskutečněné veškerými vozidly taxislužby bez ohledu na obsah válců a počet přepravovaných osob. Volba značky a typu vozidla a od toho se odvíjejících nákladů na jeho provoz a údržbu je na provozovateli taxislužby, v souladu s cit. čl. 3 odst. 1 ale nemá vliv na maximální cenu, jíž je provozovatel oprávněn účtovat*.“

[17] Soud tak konstatuje, že citované ustanovení § 2 odst. 1 vyhlášky č. 580/1990 Sb. Na případ stěžovatele není aplikovatelné, a to na základě následujících důvodů. Především, ustanovení § 3 odst. 1 tehdy účinné vyhlášky č. 24/2000 Sb. hl. m. Prahy stanovilo velmi striktně, že maximální ceny platí pro jízdy na území hlavního města Prahy uskutečněné veškerými vozidly taxislužby bez ohledu na obsah válců a počet přepravovaných osob. Normotvůrce tak – z velmi pochopitelných důvodů – stanovil v tomto speciálním ustanovení velmi jasné pravidlo, podle něhož nelze maximální cenu poskytované taxislužby navyšovat s poukazem na typ vozidla (a tedy i na jeho pořizovací cenu a servisní náklady), příp. nákladnost jeho provozu.

[18] Pokud tedy stěžovatel v nyní projednávané věci argumentuje vypočtenými náklady na provoz vozidla taxislužby a zvýšené „ekonomicky oprávněné náklady“ odůvodňuje zájmem na jakosti poskytované služby (určené zejména pro turisty), nezbývá než dodat, že jakkoliv pro poskytovatele taxislužby platí stejná cenová regulace, nacházejí se v konkurenčním prostředí a nabízená vyšší kvalita služby by měla vést k vyššímu zájmu právě o jejich služby. Jinak řečeno, je přirozeným zájmem poskytovatele taxislužby nabízet co možná nejvyšší přepravní komfort tak, aby se k němu zákazníci rádi a často vraceli. Není proto pravdou, že nezahrnutí zvýšených ekonomických nákladů spojených s pořízením a provozem kvalitnějšího vozidla do výše požadované ceny ve svém důsledku nutně znamená znevýhodnění poskytovatelů těchto kvalitnějších služeb.

[19] Závěr o neaplikovatelnosti ustanovení § 2 odst. 1 vyhlášky č. 580/1990 Sb. plyne i z toho, že na případ stěžovatele nemůže dopadat hypotéza obsažená v tomto ustanovení, vztahující se na „*zboží stejného užití, které se od druhu zboží s maximální nebo pevnou úředně stanovenou cenou liší pouze některými určenými podmínkami*“. Nejvyšší správní soud v tomto směru zastává právní názor, že druhem zboží ve smyslu citovaného ustanovení je poskytování taxislužby jako celek, nikoliv pouze taxislužba provozovaná určitým typem vozidla či vozidla určitého technického stavu. Jiný výklad zdejší soud nepovažuje za logický: pokud totiž zmiňovaná vyhláška hl. m. Prahy č. 24/2000 pro případ taxislužby výslovně stanoví, že maximální ceny platí pro výkon taxislužby na území hlavního města Prahy uskutečněné veškerými vozidly taxislužby bez ohledu na obsah válců a počet přepravovaných osob, není možno současně argumentovat tím, že některý z provozovatelů taxislužby nabízí službu (resp. zboží) stejného užití, které se však od regulovaných cen odlišuje. Soud má proto za to, že citované ustanovení vyhlášky č. 580/1990 Sb. dopadá na zcela jiné případy, než porovnávání činnosti jednotlivých provozovatelů taxislužby navzájem. Konkrétně by se např. jednalo o porovnání s jiným způsobem přepravy, než taxíky: např. koňskými drožkami, historickými vozidly provádějícími vyhlídkové jízdy apod. Rovněž tato námitka proto není důvodná.

[20] Jak ostatně shodně uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 9 As 97/2008 (www.nssoud.cz), „*provozuje-li žalobce taxislužbu, provozuje přímo tu službu, jejíž cena je na území hl. m. Prahy regulována prostřednictvím úředně stanovené maximální ceny, a nikoliv jiný druh služby stejného užití, který by se od taxislužby lišil některými určenými podmínkami. Žalobce proto není oprávněn navýšit úředně stanovenou maximální cenu taxislužby o jím tvrzený rozdíl v ekonomicky oprávněných nákladech postupem podle § 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb., kterou se provádí zákon o cenách, neboť zmíněné ustanovení na něj nelze vztáhnout*.“

[21] Lze tak učinit dílčí závěr, že námitka ohledně nezohlednění ekonomicky oprávněných nákladů při stanovení ceny za poskytnutou taxislužbu není důvodná.

[22] Není ostatně ani pravdou, že se žalovaný k této otázce vůbec nevyjádřil. Ve skutečnosti totiž správní orgán I. stupně (a žalovaný na něj následně navázal) odkázal na obsah vyhlášky č. 24/2000 Sb. hl. m. Prahy, podrobně vypsal jednotlivé maximální ceny při poskytování taxislužby a konstatoval, že používání vyšších cen vede k poškozování cestujících. Shrnul, že stěžovatelem účtovaná částka je v rozporu s citovanou vyhláškou. Nejvyšší správní soud má proto za to, že za situace, kdy je obecně závazným právním předpisem regulována maximální cena taxislužby není správní orgán oprávněn tuto právní úpravu nerespektovat, což v podstatě – jak plyne ze shora popsaného – stěžovatel navrhoval poukazem na údajné ekonomicky oprávněné náklady. Takovýto postup by totiž odporoval obecnému principu, podle něhož orgány veřejné moci v podmínkách právního státu mohou činit pouze to, co zákon (resp. jím prováděná podzákonná úprava) výslovně stanoví.

[23] Stěžovatel dále uvádí, že se správní orgán I. stupně dopustil procesního pochybení, když nebyl vypracován dodatek ke kontrolnímu protokolu ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení písemného vyjádření stěžovatele.

[24] K tomu soud uvádí, že podle ustanovení § 6 odst. 3 tehdy platné vyhlášky č. 580/1990 Sb. platilo, že „*oprávněná osoba je povinna podat k protokolu písemné vyjádření, v němž vyznačí, zda s obsahem protokolu souhlasí, a nesouhlasí-li, uvede věcné důvody nesouhlasu. V případě nesouhlasu oprávněné osoby vypracuje kontrolní pracovník do 15 dnů ode dne doručení písemného vyjádření dodatek k protokolu, v němž uvede své stanovisko. Odmítne-li oprávněná osoba převzít protokol nebo dodatek k protokolu, zašle jí jej kontrolní pracovník do vlastních rukou s výzvou k písemnému vyjádření.*“ Jakkoliv v nyní projednávané věci předmětná lhůta ze strany správního orgánu I. stupně dodržena nebyla, plyne z citované právní normy, že zmíněná lhůta 15 dnů představuje pouze lhůtu pořádkovou a z jejího zmeškání proto nelze dovozovat, že následné správní řízení vůbec nemohlo být zahájeno.

[25] Zcela nepřípadná je pak argumentace stěžovatele ohledně „nicotnosti“ dodatku k protokolu, podanému v daném případě opožděně. Jak totiž plyne z právní úpravy (§ 77 správního řádu) i z odborné literatury, o nicotnosti (paakt, non negotium) má smysl hovořit toliko pokud se jedná o rozhodnutí orgánu veřejné moci. V případě stanovisek, vyjádření a podobných výsledků činnosti těchto orgánů, která nepředstavují individuální právní akt, nemá smysl vůbec uvažovat o jejich nicotnosti; vždy jde podle konkrétních okolností věci o posouzení toho, zda vůbec, a pokud ano, do jaké míry, mohou být zohledněny v příslušném řízení. Takto viděno je tzv. 1. dodatek k protokolu z hlediska celkového výsledku řízení zcela nerozhodný: jeho obsahem je totiž jen poukaz na relevantní právní úpravu (vyhláška č. 24/2000 Sb. hl. m. Prahy) a závěr, že u stěžovatele dne 24. 3. 2006 došlo k porušení cenových předpisů. V podstatě se tak nejednalo o nic jiného než o zopakování skutečností, obsažených již v daleko podrobnější podobě v citovaném protokolu.

[26] Lze proto shrnout, že právní názor městského soudu, podle něhož je protokol a dodatek k němu pouze podkladem pro rozhodnutí správního orgánu, je zcela správný. Pokud tedy městský soud nevyhověl tomuto žalobnímu bodu, postupoval v souladu se zákonnou úpravou a svoje rozhodnutí též řádně odůvodnil. Ani tato stížnostní námitka proto není důvodná.

[27] Poslední stížnostní námitka se týká moderace uložené pokuty. K tomu z obsahu

spisu plyne, že stěžovatel v žalobě ze dne 19. 1. 2007 skutečně požadoval upuštění od uložené pokuty nebo její přiměřené snížení ve smyslu ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s. Městský soud se i touto částí žaloby zabýval a konstatoval, že s ohledem na možnou výši pokuty „*do výše 1 000 000 Kč, a to v případě, nedosáhne-li výše neoprávněně získaného majetkového prospěchu 1 000 000 Kč, nebo nelze-li neoprávněně získaný majetkový prospěch vyčíslit, nebo jestliže neoprávněně získaný majetkový prospěch nevznikl*“ [§ 17 odst. 1 písm. b) zákona o cenách v relevantním znění] se uložená pokuta pohybovala v první třetině zákonné sazby. Její výši správní orgán I. stupně odůvodnil rozsahem poškození kupujících s přihlédnutím k částce, o kterou byla stanovená maximální cena překročena (neoprávněně získaný majetkový prospěch byl vyčíslen na částku 263,50 Kč), a tomu odpovídajícím prospěchem stěžovatele. K předražení tak došlo o 210 % oproti maximální možné ceně. Zohledněn byl rovněž fakt, že se podle okolností konkrétní věci zjevně nejednalo o jednání nevědomé, a také že jím došlo k poškození dobrého jména hlavního města Prahy a celé profesní skupiny taxikářů.

[28] Tyto závěry považuje zdejší soud za dostatečné a přesvědčivé. Pokud stěžovatel v žalobě uvedl, že uložená pokuta by znamenala citelný zásah do jeho života a mohla by mít likvidační charakter, je nutno uvést, že stěžovatel toto velmi obecně pojaté tvrzení nikterak argumentačně a zejména důkazně nepodpořil, takže za těchto okolností lze označit odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu, navazující na rozhodnutí správní, za dostatečné. S ohledem na osobu stěžovatele, jeho profesi a výši uložené pokuty má totiž soud za to, že se bez další argumentace (kterou by však musel dodat a důkazně podpořit samotný stěžovatel) nejedná ani o případ hrozící majetkovou likvidací stěžovatele tak, jak je uvedeno v usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 20. 4. 2010, sp. zn. 1 As 9/2008.

[29] Konečně za zcela lichý považuje zdejší soud argument stěžovatele ohledně snížení nebezpečnosti předmětného protiprávního činu v důsledku plynutí času, když o žalobě bylo rozhodováno až čtyři roky po deliktním jednání. Stěžovatel se totiž mýlí, pokud tvrdí, že „*správní žaloba podaná proti rozhodnutí Ministerstva financí má odkladný účinek*“. Ze zákonné úpravy nic takového nelze dovodit. Naopak, připuštění odkladného účinku žaloby lze provést pouze na návrh a ve výjimečném případě (§ 73 s. ř. s.), což se však v dané věci nestalo, jelikož z obsahu spisu je zřejmé, že stěžovatel tento návrh ani nepodal, takže o něm městský soud nemohl vůbec rozhodovat.

[30] Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[31] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému náklady řízení vznikly nad rámec jeho běžné činnosti vznikly, jelikož jej na základě plné moci zastupoval advokát JUDr. Alan Korbel, nicméně tyto náklady nebyly vynaloženy důvodně ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s.

[32] K tomuto přesvědčení dospěl soud jednak s ohledem na skutečnost, že žalovaným je Ministerstvo financí, které disponuje početným sborem zaměstnanců s právnickým vzděláním, dostatečně odborně specializovaných na agendu správního trestání. Navíc, zástupce žalovaného v řízení před Nejvyšším správním soudem zpracoval toliko jediný úkon právní služby - vyjádření ke kasační stížnosti, přičemž jeho obsahem je pouhý odkaz na předchozí správní a soudní řízení. Nejvyšší soud má za zcela jednoznačné, že využívání

služeb advokáta státním orgánem v takovémto typu řízení, které nelze považovat za atypická či jakkoliv jinak právně obtížná, je zcela zbytečné, zatěžující státní rozpočet a za těchto okolností není dán sebemenší důvod ani k přenosu (části) těchto nákladů na ostatní účastníky řízení. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. srpna 2010

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu